

кѣтъ почналъ да я изпраздня. А какво нѣмало въ тази борба! И брашно, и балгуръ, и чай, и захаръ, и дрехи за цѣлото сѣмейство. „Благодаря ти, магесниче, викалъ Юмрукѣтъ, само че си далъ отъ всичко по малко. Лакомията го обхванала. Като изпразднилъ торбата, послѣ взелъ да я изтрѣсква. Торбата пакъ се напълнила до върха. . . Пакъ я изпразднилъ Юмрукѣтъ и пакъ я изтрѣскалъ Жената и дѣцата му помагали.

Колкото повече богатство трупалъ Юмрукѣтъ, толкова по-лакомъ ставалъ и пакъ все малко му се виждало. Жената и дѣцата се изморили и го оставили. Юмрукѣтъ наелъ работници и почналъ съ тѣхъ да изпраздня и да изтрѣсква торбата. Съ брашно и балгуръ цѣли хамбари напълнилъ; съ захаръ цѣлия чердакъ натрупалъ, така че подѣтъ запращѣлъ; съ чай цѣла стая натѣпкалъ; съ дрехи плѣвнята изпѣлнилъ . . . Нѣмало вече, кѣдѣ да туря богатството. „Не ми трѣба вече торбата“, казалъ Юмрукѣтъ и като я изпразднилъ за послѣденъ пѣтъ не я изтрѣскавалъ вече, занесълъ я на магесника.

4.

На връщане казалъ на жена си: „Хайде, свари сега отъ новия чай! Бабицката турила чай въ чайника. Турила само два пѣти, колкото ѝ държатъ двата прѣста—гледа: чайникѣтъ се прѣпѣлнилъ съ чай. Почнала бабата да изважда отъ чая, но чайникѣтъ не се изпразнѣлъ. Вадила, вадила, цѣла маса съ чай насипала. „Остави го, извикалъ Юмрукѣтъ, тури отъ наша чай!“ „Да опитаме новата захаръ“, продължилъ Юмрукѣтъ. Отчекналъ той едно малко парченце захаръ, а сума